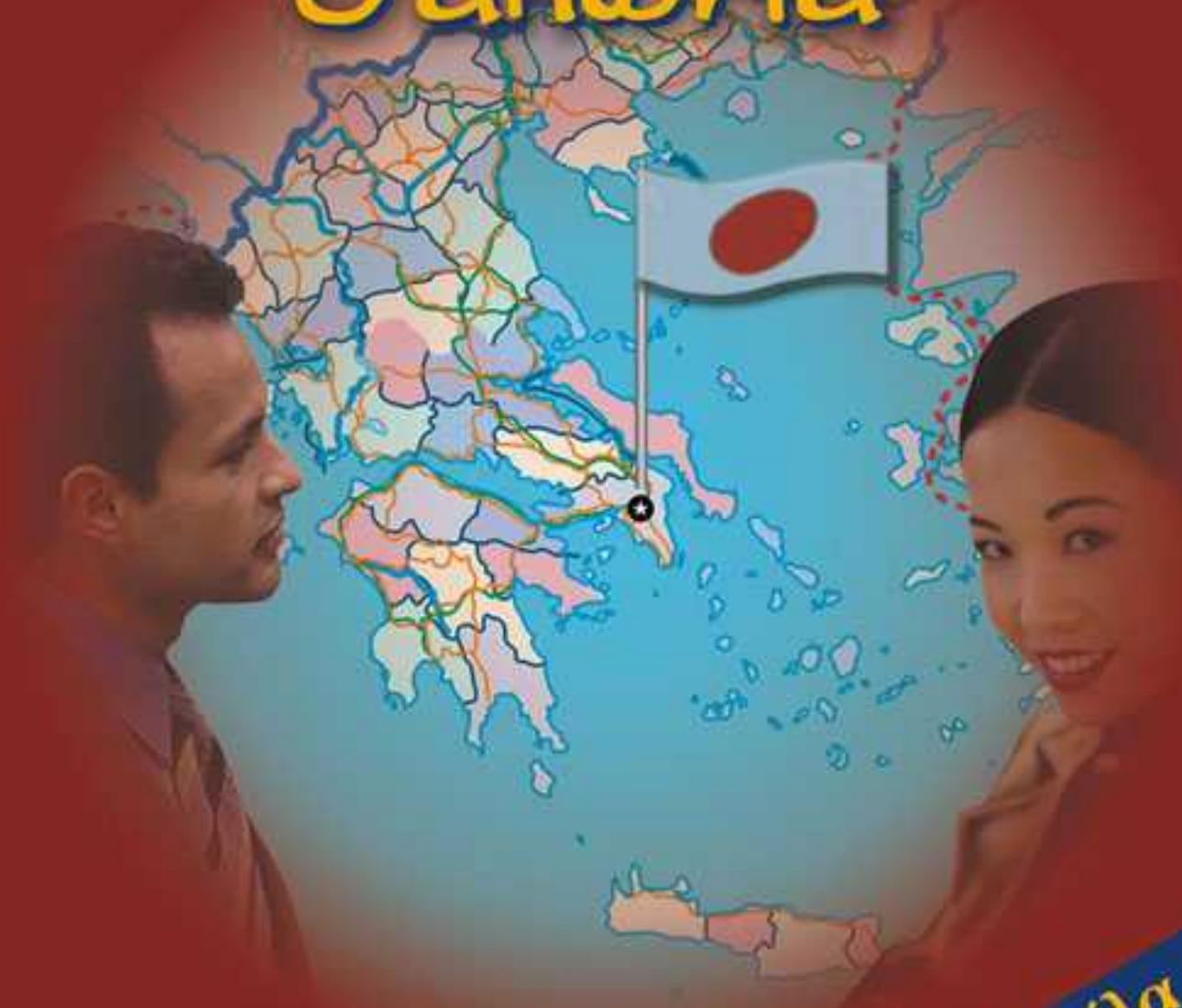

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ"

Πάνος Μουρδουκούτας

Όταν η Ελλάδα έγινε μικρή Ταπωρία

Νουβέλα

Ένα

"Τελευταία ειδοποίηση για την πτήση 131 των Ολυμπιακών Αερογραμμών για Ζυρίχη. Οι επιβάτες παρακαλούνται να προχωρήσουν στη θύρα 3", είπε με ελαφρώς ελληνική προφορά η γυναικεία φωνή γεμίζοντας τον αέρα του πολυάσχολου αερολιμένα Αθηνών εκείνο το πρωινό του Μαΐου.

Ο Αλέξης πήδησε έξω από το ταξί, πλήρωσε τον οδηγό, και κρατώντας το χαρτοφύλακά του στο ένα χέρι και μια μικρή βαλίτσα στο άλλο ελίχθηκε ανάμεσα στις ουρές κι ένα σωρό αποσκευές απλωμένες στο πάτωμα, για να φτάσει στο γκισέ των εισιτηρίων για Ελβετία.

"Βιαστείτε κύριε", φώναξε με εκνευρισμένη φωνή μια κοντή, μάλλον υπέρβαρη υπάλληλος. "Καθυστερείτε το αεροπλάνο!". Της παρέδωσε το διαβατήριό του και το εισιτήριο και ακούμπησε τη μικρή του βαλίτσα στη ζυγαριά δίπλα στον πάγκο.

"Είστε ο Αλέξης Παπάς;", ρώτησε καθώς έλεγξε με επιμέλεια το όνομα και την παλιά φωτογραφία που τον έδειχνε με γένια και μακριά μαλλιά.

"Μάλιστα", απάντησε ο Αλέξης διακρίνοντας κάποια περιέργεια στο πρόσωπο της γυναίκας.

Η γυναίκα έβαλε το διαβατήριο στην άκρη και στράφηκε στον υπολογιστή της, ψάχνοντας μια θέση γι' αυτόν. Ο δρομέας στην οθόνη κινήθηκε πάνω-κάτω αρκετές φορές, μέχρι που σταμάτησε στη θέση 7B, δίπλα στην επιβάτιδα Γιόκο Τεμούρα.

"Γιατί καθυστερούμε τόσο πολύ;", ρώτησε ο Αλέξης κοιτάζοντας ανήσυχα το ρολόι του.

"Ψάχνω μια θέση για σας κύριε, το αεροπλάνο είναι γεμάτο", απάντησε η γυναίκα εκνευρισμένη με την ερώτηση του Αλέξη. "Α, σας βρήκα κάτι", απάντησε και έβαλε ένα αυτοκόλλητο στη βαλίτσα και γύρισε στο τερματικό της. "Όλες οι τοπικές πτήσεις καθυστερούν εξαιτίας της απεργίας των ιπταμένων φροντιστών", η γυναίκαεία φωνή γέμιζε και πάλι το αεροδρόμιο. "Κι άλλη απεργία;", αναρωτήθηκε κοιτάζοντας μια ομάδα ανθρώπων καθισμένων στο πάτωμα. "Τι ζητούν αυτή τη φορά, άραγε;", συνέχισε τη σκέψη του καθώς η υπάλληλος του έδινε την κάρτα επιβίβασης και το διαβατήριο.

Ο Αλέξης πέταξε ένα γρήγορο ευχαριστώ στην όχι και τόσο φιλική υπάλληλο, άρπαξε την κάρτα επιβίβασης και το διαβατήριο, και όρμησε στο έλεγχο διαβατηρίων στη θύρα 3, κατευθείαν προς το λεωφορείο και το αεροπλάνο.

"Οι φροντιστές παρακαλώ να κλειδώσετε τις πόρτες ", ακούστηκε η φωνή του πιλότου καθώς ο Αλέξης έψαχνε για τη θέση 7B. Το αεροπλάνο ήταν πράγματι σχεδόν γεμάτο και, για μία στιγμή, νόμισε πως ήταν σε λάθος αεροπλάνο. Οι μισοί επιβάτες ήταν Ασιάτες, Ιάπωνες όπως αποδείχθηκε.

"Γκαί-τζιν, ο ξένος καθυστέρησε", ψιθύρισε κάποιος καθώς τα μάτια του Αλέξη έπεσαν στη θέση 7B, δίπλα σε μια νεαρή Γιαπωνέζα που κοίταζε έξω από το παράθυρο.

Κάτω από τα επικριτικά βλέμματα των φροντιστών που ήταν κιάλας στις θέσεις τους για την απογείωση, έδεσε τη ζώνη του καθίσματος, τοποθέτησε το χαρτοφύλακά του κάτω από το κάθισμα

μπροστά, του και έκλεισε τα μάτια του για λίγο προσπαθώντας να ηρεμήσει. Οι δύο τελευταίες ημέρες στην Αθήνα ήταν πολύ πυρετώδεις — επισκέψεις σε φίλους και συγγενείς, συνομιλίες με πολιτικούς και καθηγητές πανεπιστημίων, δείπνα αργά τη νύχτα, και ξενύχτια. Έλπιζε να βρει λίγο καιρό για τον εαυτό του μετά από τη διάλεξή του στο Σαιν Γκαλέν. Το όρος Σάντις ήταν εκεί κοντά και σχεδίαζε να κάνει μια βόλτα με το τελεφερίκ έως την κορυφή.

Καθώς το αεροπλάνο άρχισε να ανεβαίνει, γύρισε ελαφρά το κεφάλι του προς τη συνεπιβάτιδά του. Εκείνη κοιτούσε ακόμη έξω από το παράθυρο. Το μυαλό της φαινόταν αιχμαλωτισμένο από τις χρυσές ακτίνες του λαμπερού ανοιξιάτικου πρωινού. Οι σκέψεις της φαίνονταν να ταξιδεύουν πάνω από το γαλάζιο Αιγαίο, τις ιστιοσανίδες που έπλεαν πλάι-πλάι, και τους άσπρους γλάρους, ψάχνοντας ίσως για τις ομορφιές και τη μαγεία του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Το πρόσωπό της ήταν ήσυχο και ειρηνικό, τα χείλη της κλειστά και οι βλεφαρίδες ελαφρά χαμηλωμένες.

"Πρέπει να είναι γύρω στα είκοσι με εικοσιπέντε", σκέφτηκε ο Αλέξης καθώς τα μάτια του άρχισαν να ξεετάζουν το σώμα της. Του άρεσε το φόρεμά της, βυσσινί με ένα σχέδιο από μικροσκοπικά ηλιοτρόπια αραδιασμένα λιτά γύρω από το λαιμό, που ταίριαζαν άψογα με τα πολύ σκούρα μαλλιά της.

"Είναι πολύ όμορφη", σκέφτηκε. "Ένας ασιατικός άγγελος που ο θεός έστειλε στην Ελλάδα", μονολόγησε καθώς τα μάτια του συνέχισαν να σαρώνουν το σώμα της και ένα παράξενο συναίσθημα άρχισε να κάνει το σώμα του να μυρμηγκιάζει. "Τα πιο όμορφα προϊόντα της Ιαπωνίας από αισθητική άποψη δεν ήταν ούτε τα ελεφαντόδοντα, ούτε τα μπρούτζινα, ούτε οι πορσελάνες, ούτε τα ξίφη, ούτε καν τα βερνίκια της, αλλά οι γυναίκες", θυμήθηκε τα λόγια του μεγάλου ελληνοαμερικάνου μελετητή του περασμένου αιώνα Λευκάδιου Χέρν, ο οποίος παντρεύτηκε μια Γιαπωνέζα και έζησε στην Ιαπωνία.

"Κυρίες και κύριοι, ο κυβερνήτης έχει σβήσει την ένδειξη απαγόρευσης του καπνίσματος", ήχησε η φωνή του ιπτάμενου φροντιστή, διακόπτοντας τις σκέψεις του Αλέξη.

Έσκυψε και έπιασε το χαρτοφύλακά του και τράβηξε μια δέσμη χαρτιά με χειρόγραφες σημειώσεις. Επρόκειτο να λάβει μέρος σε μια διεθνή διάσκεψη για ξένες επενδύσεις την άλλη μέρα το πρωί στο Σαιν Γκαλέν και να δώσει μια διάλεξη για τις Ιαπωνικές επενδύσεις στην Ευρώπη, και μερικές λεπτομέρειες χρειάζονταν ακόμη επεξεργασία.

"Είσαι τυχερή Γιόκο-σαν, που κάθεσαι δίπλα σε γκαί-τζιν" ψιθύρισε μια λεπτή γυναικεία φωνή από το μπροστινό κάθισμα με ένα μάλλον σαρκαστικό τόνο. Τότε η γυναίκα της διπλανής θέσης γύρισε ελαφρά προς το μέρος του Αλέξη και διακριτικά σημείωσε την παρουσία του. Φάνηκε ξαφνιασμένη και λίγο ανήσυχη αλλά δεν έκανε κανένα σχόλιο στις παρατηρήσεις της φίλης της.

Ο Αλέξης δεν ενοχλήθηκε από την αντίδρασή της. Οικονομολόγος στον Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης, είχε περάσει δύο χρόνια στην Ιαπωνία μελετώντας το Ιαπωνικό σύστημα διοίκησης, και ήξερε ότι οι Ιάπωνες αισθάνονταν άβολα δίπλα σε έναν γκαί-τζιν, έναν ξένο που δεν ανήκει στη δική τους ομάδα, έναν αλλοδαπό.

Νιώθοντας την ανησυχία της, βυθίστηκε στις σημειώσεις του προσπαθώντας να ξεχάσει τα πάντα γύρω από την όμορφη συντροφιά του. Γύρισε τις σελίδες αργά-αργά και σταμάτησε στη σελίδα 3 για να εξετάσει τους πίνακες που σύγκριναν και αντιπαρέβállαν το μέγεθος και τη δομή των Ιαπωνικών επενδύσεων στην Ευρώπη και στην Αμερική. Έβγαλε το στυλό του και έγραψε μερικά σχόλια, συνεχίζοντας στην επόμενη σελίδα και σχεδιάζοντας ένα διάγραμμα. Εξέτασε μερικά αποκόμματα εφημερίδων και κοίταξε μερικές επικεφαλίδες: "Η Αμερική για πούλημα", "Ένα κομμάτι της ψυχής της Αμερικής στους Γιαπωνέζους", "Ο επόμενος

προϊστάμενός σας μπορεί να είναι Ιάπωνας". Κατόπιν, τράβηξε τα μάτια του από το χαρτί και προσπάθησε να συνοψίσει τις σκέψεις του και να συγκεντρωθεί αλλά, όπως ένα πυκνό σύννεφο κλείνει τον ήλιο, κάτι άλλο μπλόκαρε το μυαλό του, κάτι που δεν τον άφηνε να σκεφτεί καθαρά. "Ωστε το όνομά της είναι Γιόκο", σκέφτηκε.

Οι ερωτήσεις συνέχισαν να τριβελίζουν το μυαλό του. "Από πιο μέρος της Ιαπωνίας να είναι; Πόσο θα μείνει στη Ζυρίχη; Είναι σπουδάστρια; Σαν έφηβος που φλερτάριζε, ένοιωσε μια ξαφνική επιθυμία να ακούσει τον ήχο της φωνής της, να δει τις εκφράσεις του προσώπου της, να της μιλήσει και να μάθει τα πάντα για τη ζωή της. Όμως δεν ήξερε πως θα ανταποκρινόταν. Φοβόταν μη τυχόν του φερόταν ψυχρά και απέκρουε τα ανοίγματά του. Αποφάσισε να περιμένει την κατάλληλη στιγμή.

"Τι θα θέλατε να πείτε, κύριε;", ρώτησε η αεροσυνοδός.

"Χυμό πορτοκαλιού παρακαλώ, "

"Κι εσείς, κυρία;"

"Κόκα κόλα, παρακαλώ".

"Είναι η πρώτη σας φορά στην Ελβετία;", ρώτησε ο Αλέξης αρπάζοντας την ευκαιρία.

"Μάλιστα", ψιθύρισε αυτή χαμηλώνοντας τα μάτια της στο πάτωμα.

"Ονομάζομαι Αλέξανδρος Παπάς, αλλά οι φίλοι μου με φωνάζουν Αλέξη. Εσείς πρέπει να είστε η Γιόκο".

"Χαίρω πολύ" απάντησε η Γιόκο βιαστικά, με τόνο που έδειχνε έκπληξη και περιέργεια.

"Είμαι η Γιόκο Τεμούρα, αλλά πως γνωρίζετε το όνομά μου;"

"Το είπε η φίλη σας προηγουμένως", παρατήρησε ο Αλέξης.

"Πρέπει να μιλάτε Ιαπωνικά, φαντάζομαι".

"Λίγο. Έμεινα δύο χρόνια στην Ιαπωνία με μια αποστολή του ΟΟΣΑ".

"Κατάλαβα", κούνησε το κεφάλι της με κάποια ανακούφιση.
"Σας άρεσε η Ιαπωνία;"

"Α, ναι. Πέρασα πολύ καλά. Μου αρέσει το φαγητό και ακόμη περισσότερο οι άνθρωποι. Ξέρουν να σέβονται ο ένας τον άλλο και να κάνουν τους ξένους να αισθάνονται σαν στο σπίτι τους".

"Αλήθεια;"

"Πράγματι. Απόλαυσα τη διαμονή μου πάρα πολύ".

"Τότε λοιπόν, πρέπει να επισκεφθείτε την Ιαπωνία ξανά".

"Θα το κάνω. Μόλις μπορέσω να κάνω διάλειμμα από τη δουλειά".

"Δουλεύετε ακόμη για τον ΟΟΣΑ;". Ρώτησε αυτή κοιτώντας το κάλυμμα του ντοσιέ με τα χαρτιά της διάσκεψης, που είχε το λογότυπο του ΟΟΣΑ.

"Ναι. Και σεις, είστε σπουδάστρια;"

"Όχι, δεν είμαι τόσο μικρή πια. Έχω μια καριέρα πια", απάντησε με κάποια υπερηφάνεια στη φωνή της.

"Γυναίκα καριέρας;", ρώτησε ο Αλέξης, με δηκτική διάθεση. Δεν έχω συναντήσει ποτέ μου Ιαπωνίδα καριέρας. Νόμιζα ότι οι θέσεις καριέρας είναι για τους άντρες. Νόμιζα πως οι όμορφες γυναίκες όπως εσείς κάθονται στο σπίτι και μεγαλώνουν τα παιδιά".

"Οι καιροί άλλαξαν στην Ιαπωνία. Σήμερα, που το μισό εργατικό δυναμικό στην Ιαπωνία είναι γυναίκες, είμαστε εξίσου σημαντικές με τους άνδρες για την οικονομία μας. Ακόμη και ο Διάδοχος παντρεύτηκε μια πτυχιούχο της νομικής του Χάρβαρντ και στέλεχος του Δημοκρατικού Κόμματος."

"Σπουδάσατε κι εσείς στο Χάρβαρντ".

"Όχι, τι σας κάνει να πιστεύετε κάτι τέτοιο".

"Τα αγγλικά σας είναι πολύ καλά, σχεδόν τέλεια", παρατήρησε ο Αλέξης κοιτώντας την κατευθείαν στα μάτια.

"Δε σπούδασα στο Χάρβαρντ, ούτε τα αγγλικά μου είναι τόσο καλά", απάντησε η Γιόκο με απολογητικό και πολύ Ιαπωνικό τρόπο.

πο, κατεβάζοντας τις βλεφαρίδες της στο πάτωμα. "Σπούδασα διεθνείς σχέσεις στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, στη Νέα Υόρκη".

"Κι αυτό είναι ένα καλό σχολείο".

"Όχι τόσο καλό όσο το Χάρβαρντ", παραδέχτηκε κοιτάζοντάς τον. Τα μάτια τους συναντήθηκαν για πρώτη φορά, και ξαναβρήκε το ωραίο συναίσθημα να επιστρέφει η καρδιά του άρχισε να χτυπάει με έναν παράξενο αλλά γνωστό ρυθμό. "Εσείς; Πού σπουδάσατε;"

"Ξεκίνησα στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, στη Νέα Υόρκη, συνέχισα στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου στη Σκωτία, και τελείωσα στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ".

"Α, σπουδάσατε σε πολλά καλά σχολεία. Πρέπει να είστε πολύ ευφυής", παρατήρησε η Γίόκο, καθώς τραβούσε ελαφρά το φόρεμά της για να σκεπάσει τα πόδια της.

"Πόσο θα μείνετε στη Ζυρίχη;", συνέχισε ο Αλέξης, αλλάζοντας το θέμα της συζήτησης.

"Μόνο μία μέρα. Αύριο, θα ταξιδέψω στο Σαιν Γκαλέν και θα μείνω εκεί δύο εβδομάδες. Πρέπει να παρακολουθήσω ένα σεμινάριο που οργανώνει η Ιαπωνική Πρεσβεία για την ομάδα μου".

"Σαιν Γκαλέν! Εκεί διεξάγεται το Διεθνές Συνέδριο για τις Ξένες Επενδύσεις. Εκεί είναι η διάλεξή μου".

"Αλήθεια;", ρώτησε με μια ελάχιστη έκπληξη στη φωνή της.

"Βέβαια. Θα έπρεπε να έρθετε να παρακολουθήσετε τη διάλεξή μου. Θα μιλήσω για τις ιαπωνικές επενδύσεις στην Ευρώπη", πρόσθεσε ο Αλέξης δείχνοντας τις σημειώσεις της διάλεξής του.

"Μάλιστα, θα ήθελα να έρθω. Θα ήταν καλή ιδέα να έρθω. Η διάλεξή σας σίγουρα θα είναι ενδιαφέρουσα. Αλλά δεν μπορώ να έρθω, είμαι υποχρεωμένη να μείνω με την ομάδα μου".

"Καταλαβαίνω", είπε ο Αλέξης κουνώντας το κεφάλι του απογοητευμένος. Αναγνώρισε στη μακρήγορη απάντηση τον ευγενικό αλλά αναποτελεσματικό ιαπωνικό τρόπο να αρνηθεί ευγενικά.

"Ελπίζω να έχετε μια επιτυχημένη διάλεξη", πρόσθεσε με ζεστό τόνο, κοιτώντας τον Αλέξη στα μάτια.

Καθώς τα μάτια τους συναντήθηκαν πάλι, το συναίσθημα ευτυχίας ξαναγύρισε στο μυαλό του και το παράξενο χτυποκάρδι στην καρδιά του. Σαν δυνατό φάρμακο που τρέχει στα αγγεία του εγκεφάλου, η εικόνα της μούδιασε το μυαλό του και τον έκανε να αισθάνεται μεθυσμένος. "Είστε πολύ όμορφη", κατάφερε να πει κοιτώντας βαθύτερα στα μάτια της.

"Δεν είμαι όμορφη", ψιθύρισε καθώς το πρόσωπό της κοκκίνισε και οι βλεφαρίδες της χαμήλωσαν στο πάτωμα..

"Είστε πολύ μετρίοφρων ...", συνέχισε ο Αλέξης βλέποντας ότι δεν απέκρουε τις φιλοφρονήσεις του, προσπαθώντας να κοιτάξει πάλι στο πρόσωπό της. Φαινόταν τόσο ντροπαλή και το κοκκίνισμα πρόσθετε περισσότερο στα σχεδόν τέλεια χαρακτηριστικά της, καθώς επίτηδες είχε ήδη γυρίσει προς τα παράθυρα, κοιτώντας τα βαριά σύννεφα πάνω από τις Ελβετικές Άλπεις, όντας ίσως σε αμυχανία εξαιτίας της επιθετικής τακτικής του που πολύ Ιάπωνες θα θεωρούσαν αγνή, και κολακευμένη ίσως από τις φιλοφρονήσεις του. Δεν μπορούσε να πει με σιγουριά. Οι Ιάπωνες έχουν μάθει καλά να κρύβουν τα συναισθήματά τους, ιδιαίτερα από τους ξένους. Ο παλιός του δάσκαλος του Ζεν ήρθε στο μυαλό του: "Προσπάθησε να δημιουργήσεις το δικό σου προσωπικό χώρο" συνήθιζε να λέει. "Εξαφανίσου μέσα στον εαυτό σου και δημιούργησε το δικό σου αδιαπέραστο τοίχο κάθε φορά που αισθάνεσαι κίνδυνο. Μόνο τότε μπορείς να επιβιώσεις".

Επέστρεψε στα έγγραφά του κοιτώντας τα διαγράμματα, και κρατώντας σημειώσεις κάπου-κάπου.

Όταν το αεροπλάνο προσγειώθηκε στη Ζυρίχη, ο Αλέξης έβαλε πάλι τα χαρτιά στο χαρτοφύλακα του. Δεν είχε κάνει πολλή δουλειά, αλλά ήταν ευτυχισμένος. Ήταν ένα ενδιαφέρον ταξίδι. "Δεν έχεις πάντα την ευκαιρία να καθίσεις δίπλα σε μια τόσο όμορφη

γυναίκα", σκέφτηκε καθώς θυμήθηκε το τελευταίο του ταξίδι στη Νέα Υόρκη που καθόταν δίπλα σε μια ηλικιωμένη κυρία που του έκανε διάλεξη για τη θρησκεία και για τη μετά θάνατο ζωή σε όλη τη διαδρομή από την Αθήνα στη Νέα Υόρκη.

"Κι ούτε βρίσκεις την ευκαιρία να της μιλήσεις για τόση ώρα", συλλογίστηκε καθώς το αεροπλάνο κύλησε αργά προς τη θύρα. Για μία στιγμή προσπάθησε να τα ξεχάσει όλα. Ήθελε να συγκρατήσει ολόκληρο το ταξίδι σαν ένα ωραίο όνειρο καταδικασμένο να σβήσει στο φως της ημέρας, ένα κομμάτι ενός τραγουδιού που τελειώνει πριν καν αρχίσει. Αλλά ήταν πια πολύ αργά. Ο Ορφέας έπαιζε κιόλας τους μαγικούς του ρυθμούς, και οι Μούσες είχαν αρχίσει τον ερωτικό τους χορό γύρω του στην ομίχλη του ανοιξιάτικου πρωινού.

"Ξέχασέ την", του ψιθύρισε μια φωνή στο ένα αυτί του, καθώς ένα παράξενο συναίσθημα θλίψης τον κυρίευε. "Ζήτησέ της ραντεβού", του είπε μια φωνή στο άλλο του αυτί, και το συναίσθημα της ευτυχίας ξαναγύρισε. "Αλλά έχεις πολλή δουλειά για να τρέχεις τώρα για ερωτοδουλειές", συνέχισε η πρώτη φωνή. Ξαφνικά αισθάνθηκε μπερδεμένος, σχεδόν πανικόβλητος. Δεν ήθελε να τελειώσει έτσι. Ήθελε να την ξαναδεί και να της ξαναμιλήσει. Αισθανόταν ότι είχαν πολλά κοινά. Ήταν ένα βαθύτερο εσωτερικό αίσημα που δεν μπορούσε να καταπνίξει.

"Σε ποιο ξενοδοχείο θα μείνετε στο Σαιν Γκαλέν;" Αποφάσισε να ρωτήσει, με σχεδόν αδιάφορο τρόπο.

"Ξενοδοχείο Ελβετία", του απάντησε γρήγορα και ψιθυριστά.

"Θα μείνω στο ξενοδοχείο Σουΐς Παλάς. Ίσως μπορούμε να ξαναβρεθούμε και να πάρουμε έναν καφέ", είπε αυτός χαμογελώντας καθώς σηκώνονταν.

"Ιαπωνικό η ελληνικό;", ρώτησε η Γιόκο, χαμογελώντας.

"Τι διαφορά έχει;"

"Άκουσα ότι ο ελληνικός καφές διαρκεί μισή μέρα", συνέχισε με πειραχτική διάθεση. "Είναι αλήθεια;"

"Εξαρτάται με ποιον πίνεις τον καφέ. Ίσως μπορέσουμε να διαθέσουμε μία-δύο ώρες και να πιούμε και ελληνικό καφέ και ιαπωνικό. Πράγμα που θα ήταν ένας δίκαιος συμβιβασμός. Τι λέτε;"

"Ίσως".

"Σαγιονάρα, αντίο", είπε αυτός με τέλεια ιαπωνικά, κάνοντας χώρο στη Γιόκο για να βγει πρώτη.

"Σαγιονάρα", ανταπέδωσε το χαιρετισμό κοιτώντας τον με μια περίεργη λάμψη στα μάτια. Κατόπιν γύρισε απρόθυμα την πλάτη και απομακρύνθηκε.

Αχ, ψιθύρισε ο Αλέξης, καθώς έβλεπε τη λεπτή σιλουέτα της να χάνεται. Ποτέ δεν τον είχε ταράξει μια γυναίκα, οπωσδήποτε όχι έτσι.

Δύο

"Καταλήγουμε, λοιπόν, στο συμπέρασμα, κυρίες και κύριοι, ότι μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου είμαστε όλοι μέλη μιας αναδυόμενης παγκόσμιας οικονομίας και είναι το πεπρωμένο της Ιαπωνίας να την οδηγήσει. Πολύ σύντομα οι ιαπωνικές επενδύσεις θα αντικαταστήσουν τις αμερικανικές επενδύσεις στην Ευρώπη και αυτό είναι καλό για τους Ευρωπαίους: η αντικατάσταση αυτή φέρνει φρέσκα κεφάλαια στα κράτη-μέλη, αναζωογονεί τις βιομηχανίες που βρίσκονται σε πτώση, δημιουργεί θέσεις εργασίας και εισόδημα, και μεταβιβάζει σύγχρονη τεχνολογία και διοίκηση στα Ευρωπαϊκά εργοστάσια. Οι Ευρωπαίοι πρέπει να αντιληφθούν τις νέες πραγματικότητες της παγκόσμιας οικονομίας, να ξεπεράσουν το φόβο του ιαπωνικού ανταγωνισμού, και να ξεφύγουν από την εθνικιστική ρητορική. Μια φιλελεύθερη νομοθεσία και οικονομικά κίνητρα μπορούν να μετατρέψουν την Ευρώπη σε μαγνήτη για ιαπωνικές επενδύσεις. Σας ευχαριστώ που με ακούσατε". Και με αυτά τα λόγια, ο Αλέξης Παπάς έκλεισε τη διάλεξή του με θέμα "Οι προοπτικές για ιαπωνικές επενδύσεις στην Ευρώπη".

"Κύριε Παπά, κύριε Παπά", φώναξε ένας Ιάπωνας με ευγενικό παρουσιαστικό ακολουθώντας τον προς την έξοδο της αίθουσας του συνεδρίου. "Ονομάζομαι Χαρούο Τανάκα." Ήταν περίπου 1 μέτρο και 55 εκατοστά, λιπόσαρκος, με μαύρα μαλλιά χτενισμένα ίσια πίσω και πάνω από τα αυτιά του. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα πέντε, ίσως λίγο μεγαλύτερος. Ο Αλέξης δεν μπορούσε να πει με σιγουριά.

"Εργάζομαι στην Ιαπωνική Πρεσβεία", πρόσθεσε ο Τανάκα υποκλινόμενος προς τον Αλέξη και δίνοντάς του την επαγγελματική του κάρτα και με τα δύο χέρια. "Η διάλεξή σας μου άρεσε πάρα πολύ, κύριε", συνέχισε ο άντρας με μια ευγενική και συνάμα διπλωματική φωνή, καθώς ο Αλέξης έψαχνε στο πορτοφόλι του για τη δική του επαγγελματική κάρτα.

"Κάνατε μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις για τον ηγετικό ρόλο της ιαπωνικής οικονομίας στην παγκόσμια οικονομία, και θα ήθελα να τις συζητήσουμε περισσότερο", συνέχισε ο Τανάκα.

"Σας ευχαριστώ", απάντησε ο Αλέξης, προσφέροντας την κάρτα του και με τα δύο χέρια στον Τανάκα, και υποκλινόμενος ελαφρά.

"Η πρεσβεία μου δίνει μια δεξίωση για τους ομιλητές του συνεδρίου και θα ήθελα να σας προσκαλέσω", συνέχισε ο Τανάκα, παίρνοντας την κάρτα με τα δύο του χέρια και κάνοντας μια βαθύτερη υπόκλιση από εκείνη του Αλέξη. Θα θέλατε να μας κάνετε την τιμή να παραστείτε, κύριε; Ο Πρέσβης μας θα ενθουσιαστεί αν έχει την τιμή να σας γνωρίσει".

"Ευχαριστώ", απάντησε ο Αλέξης. "Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας. Πότε είναι η δεξίωση;"

"Αύριο το βράδυ, στο Ξενοδοχείο Ελβετία, κύριε".

"Ξενοδοχείο Ελβετία", σκέφτηκε ο Αλέξης γρήγορα. "Αυτό είναι το ξενοδοχείο που μένει η Γιόκο. Ίσως βρω την ευκαιρία να την ξαναδώ. Μπορεί να είναι στη δεξίωση". Σαν έντονο όνειρο ήρθε η μορφή της Γιόκο στο μυαλό του και τα θερμά συναισθήμα-

τα ξαναγύρισαν. "Θα προσπαθήσω να τα καταφέρω", απάντησε, κοιτώντας τον Τανάκα.

"Θα είναι τιμή μας και προνόμιό μας να σας έχουμε εκεί, κύριε. Το γραφείο μου θα σας επιδώσει μια επίσημη πρόσκληση στο ξενοδοχείο σας."

"Πολύ καλά", πρόσθεσε ο Αλέξης, αποχαιρετώντας με μια κίνηση του χεριού του τον Τανάκα που ακόμα υποκλινόταν.

Χτισμένο περισσότερα από διακόσια χρόνια πριν, το Ξενοδοχείο Ελβετία βρίσκεται στο κέντρο του Σαιν Γκαλέν. Με πολλές αναπαλαιώσεις και μια πολυτελή εσωτερική διακόσμηση, είναι ό,τι καλύτερο έχει να προσφέρει το Σαιν Γκαλέν για υψηλού επιπέδου δεξιώσεις και συνέδρια. Στα περισσότερα από διακόσια χρόνια της ιστορίας του, το ξενοδοχείο έχει φιλοξενήσει διπλωμάτες, πρωθυπουργούς, προέδρους, ακόμη και βασιλείς από όλο τον κόσμο.

Ακριβώς στις οκτώ, ο Αλέξης έφτασε στο ξενοδοχείο με ταξί. Έδωσε ένα φιλοδώρημα στον οδηγό και πλησίασε την κύρια είσοδο, αλλά δε χρειάστηκε να ψάξει για τη δεξίωση. Πίσω ακριβώς από την πόρτα περίμενε ο Τανάκα, ντυμένος με μαύρο κουστούμι και μπλε γραβάτα. "Καλώς ορίσατε, κύριε Παπά. Από εδώ παρακαλώ". Ο Τανάκα οδήγησε τον Αλέξη μέσα καθώς τον χαιρετούσε με την παραδοσιακή ιαπωνική υπόκλιση.

Ο Αλέξης υποκλίθηκε ελαφρά και ακολούθησε τον Τανάκα στη μεγάλη αίθουσα όπου η δεξίωση επρόκειτο να αρχίσει σε λίγο. Ιάπωνες επιχειρηματίες, ξένοι διπλωμάτες, και αξιωματούχοι ήταν ήδη εκεί. Δύο άλλοι καλεσμένοι από τις προηγούμενες συνεδριάσεις ήταν επίσης εκεί και συνομιλούσαν. Για μία στιγμή, σκέφτηκε να πάει κοντά τους αλλά η διάταξη της δεξίωσης του τράβηξε την προσοχή.

Οι Ιάπωνες είχαν κάνει καταπληκτική οργάνωση. Τραπέζια αντίκες με πλούσια τραπεζομάντιλα και ανθοδέσμες με ανοιξιάτικα

λουλούδια είχαν τοποθετηθεί παντού στην αίθουσα. Σερβιτόροι με παπιγιόν πηγαينوέρχονταν και πρόσφεραν στους καλεσμένους εκλεκτούς μεζέδες από όλο τον κόσμο. Σε μια γωνιά, οι Ιάπωνες σεφ ετοίμαζαν *γιακιτόρι* και *σούσι* για τους θιασώτες της Ιαπωνικής κουζίνας. Ολόγυρα στο δωμάτιο, βρίσκονταν τοποθετημένοι δίσκοι με εξωτικά φρούτα σε διάφορες θέσεις, και σε έναν ειδικά διαρρυθμισμένο εξώστη μια ορχήστρα έπαιζε διεθνείς μελωδίες. Το θέαμα τον εντυπωσίασε αλλά δεν τον ξάφνιασε. Κάτι του θύμιζε τούτο το στήσιμο. Κάπου πρέπει να το είχε ξαναδεί. "Α, ναι", σκέφτηκε, πρέπει να ήταν στη δεξίωση της χαλυβουργίας Κόμπε Στηλ στο Γουόλντορφ Αστόρια στο Μανχάταν πριν μερικά χρόνια. Ήταν ένα μεγάλο πάρτι με περισσότερους από διακόσιους καλεσμένους.

Όταν ήρθε η σειρά του να χαιρετήσει τον πρόεδρο, τα μάτια του συναντήθηκαν με ένα ζευγάρι διαπεραστικά έξυπνα μάτια.

"Κύριε πρόεδρε, ο κ. Παπάς", ο Τανάκα παρουσίασε τον καλεσμένο, κάνοντας μια υπόκλιση και ανοίγοντας χώρο για τον Αλέξη.

"Καλησπέρα, κ. πρόεδρε", είπε ο Αλέξης ανταλλάσσοντας χειραψία και τις παραδοσιακές υποκλίσεις.

"Ο κ. Τανάκα μού έχει μιλήσει πολύ για τη δουλειά σας, κύριε. Νομίζω πως ζήσατε δύο χρόνια στην Ιαπωνία μελετώντας το σύστημα διοίκησης της χώρας μας. Είχα την ευκαιρία να ρίξω μια ματιά στα βιβλία σας και έχω εντυπωσιαστεί από την εργασία σας. Όπως ξέρετε, στο σημερινό κόσμο των επικριτών της Ιαπωνίας, είναι δύσκολο να βρείτε οικονομολόγους που να σταθούν και να πουν μερικά ευγενικά λόγια για την Ιαπωνία".

"Σας ευχαριστώ, κύριε. Απλώς εκφράζω τις ακαδημαϊκές μου απόψεις", συνέχισε ο Αλέξης χαμογελώντας.

"Ελπίζω να απολαύσετε μια ωραία βραδιά", πρόσθεσε ευγενικά ο πρέσβης με έναν αέρα ανωτερότητας στη φωνή του, γυρίζοντας στον επόμενο καλεσμένο.

Ανταλλάσσοντας χειραψίες με μερικά μέλη του προσωπικού της Ιαπωνικής αποστολής, ο Αλέξης προχώρησε προς το μπαρ, αλλά τα μάτια του έψαχναν για τη Γιόκο. Είχε την αίσθηση ότι ήταν εκεί. Έπρεπε να είναι εκεί. Στο κάτω-κάτω, τη δεξίωση οργάνωσε η Ιαπωνική Πρεσβεία, Και αυτή είχε έρθει στο Σαιν Γκαλέν για να παρακολουθήσει σεμινάρια που οργάνωνε η Ιαπωνική Πρεσβεία. "Θα έπρεπε να είναι εδώ", είπε στον εαυτό του καθώς άδραχνε μια μύρα Κιρίν και ριχνόταν στο πιάτο με το *σουσι*.

"Ως Γιαπωνέζα θα έπρεπε βέβαια να έλθει εδώ από νωρίς", συνέχισε τη σκέψη του, καθώς τα μάτια του σάρωναν την αίθουσα. Αλλά μπα, τίποτε. Η Γιόκο δε φαινόταν πουθενά.

"Κύριε Παπά, κύριε Παπά", ακούστηκε μια φωνή πίσω του. "Η διάλεξή σας μου άρεσε πάρα πολύ", συνέχισε η φωνή.

"Ευχαριστώ," απάντησε ο Αλέξης, καθώς στράφηκε για να αντικρίσει έναν αδύνατο άντρα με γυαλιά. "Είμαι ο καθηγητής Γκόλντερμπεργκερ από το Πανεπιστήμιο του Σαιν-Γκαλέν".

"Χαίρω πολύ. Τι διδάσκετε;"

"Ασιατικές οικονομίες"

"Φαντάζομαι πως ζήσατε κάποια χρόνια στην Ασία".

"Ήμουν διπλωμάτης, τοποθετημένος πρώτα στο Τόκιο και μετά στο Πεκίνο".

"Πολύ ενδιαφέρον. Ελπίζω να βρούμε χρόνο να κουβεντιάσουμε αργότερα", είπε ο Αλέξης αδράχνοντας ένα κομμάτι τεμπούρα από μια σερβιτόρα που περνούσε μπροστά τους, ενώ ταυτόχρονα άρπαξε την ευκαιρία να απομακρυνθεί από την πρόκληση μιας ακαδημαϊκής συζήτησης. Ετοιμαζόταν να σκαλίσει ένα δίσκο με *σουσι*, όταν άκουσε μια άλλη φωνή να τον καλεί πίσω του.

"Αλέξη-σαν, σας ξαναβλέπω με μεγάλη μου ευχαρίστηση", Ο Αλέξης αναγνώρισε αυτή τη φωνή. Βέβαια. Πώς θα μπορούσε να την ξεχάσει; Στράφηκε γρήγορα και η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Σχεδόν μπορούσε να την ακούσει. Η Γιόκο στεκόταν μερικά βήματα πίσω του. Κρατούσε ένα ποτήρι κόκα-κόλα στα χέρια της και του χαμογελούσε. Φορούσε ένα ανοιχτό γαλάζιο φόρεμα με μαύρες ρίγες στα πλάγια, που έφτανε λίγο κάτω από τα γόνατα. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα προσεκτικά, και τα μάγουλά της ελαφρά κόκκινα από το μέϊκαπ. Γύρω από το λαιμό της κρεμόταν ένα μικρό περιδέραιο με μπλε μαργαριτάρια που ταίριαζαν με το χρώμα του φορέματος. Τα μπλε παπούτσια της με έξι πόντους τακούνι την έκαναν να φαίνεται πιο ψηλή και πιο χαριτωμένη. Το άρωμά της και η απαλότητα γύρω της έμοιαζαν να κατακλύζουν το δωμάτιο.

"Η χαρά είναι δική μου", απάντησε ο Αλέξης. "Ηλπιζα να σας συναντήσω εδώ. Πώς θα μπορούσε ποτέ κανείς να ξεχάσει ένα τόσο όμορφο πρόσωπο;"

"Αλήθεια;", ρώτησε αυτή με έναν αθώο, σχεδόν παιδιάστικο τρόπο. "Έχουν περάσει μόλις δύο μέρες!"

"Νομίζω πως κάποια Ιαπωνική παροιμία λέει ότι ο χρόνος δε μετράται με ένα μόνο τρόπο. Μπορεί να είναι σαν φως, σαν θύελλα, ή σαν ηλιοβασίλεμα, ή ακόμη και σαν βράχος. Δύο μέρες μπορεί να είναι πολύς χρόνος, αν περιμένεις να δεις κάποιον που πραγματικά θέλεις να δεις, κάποιο εξαιρετικό πρόσωπο".

Φάνηκε να συγκινείται από τις φιλοφρονήσεις του. Δεν ήταν συνηθισμένη να τη φλερτάρουν οι άντρες με αυτόν τον τρόπο. Οι άντρες στην Ιαπωνία κατά κανόνα δεν εκφράζουν τα συναισθήματά τους, τουλάχιστον όχι ανοιχτά. Δεν ήξερε τι να σκεφτεί και τι να πει. Είναι αλήθεια σοβαρός αυτός ο άνθρωπος; Έτσι μιλάει σε κάθε γυναίκα που γνωρίζει; Μακάρι να ήξερε. Προς το παρόν απολάμβανε τις φιλοφρονήσεις του. Άρχισε να της αρέσει όλο και πε-

ρισσότερο. Ίσως ήταν ο τρόπος που μιλούσε. Ίσως ήταν ο τρόπος που χαμογελούσε. Ένα και ογδόντα ύψος, μαύρα μαλλιά, και έξυπνα καστανά μάτια, έμοιαζε με έναν από τους αρχαίους Έλληνες θεούς για τους οποίους διδάχτηκε στα μαθήματα των κλασσικών πολιτισμών στο γυμνάσιο. Ίσως με το θεό Απόλλωνα. Αλλά αυτό που της άρεσε περισσότερο ήταν η γοητεία του — το χαρισματικό χαμόγελο και οι εκφράσεις του όμορφου προσώπου του που την είχαν μαγνητίσει. "Είναι όμορφος", σκέφτηκε, καθώς το πρόσωπό της πήρε μια γλυκιά και αθώα έκφραση που κυνηγούσε τον Αλέξη από τότε που την είδε για πρώτη φορά στο αεροπλάνο.

"Γιόκο, είστε πολύ όμορφη απόψε" ο Αλέξης συνέχισε τις φιλοφρονήσεις του, διακόπτοντας τις σκέψεις της.

"Σας ευχαριστώ", απάντησε η Γιόκο καθώς έπιασε τα μάτια του να εξετάζουν το φόρεμά της.

"Δεν πάμε να καθίσουμε κάπου", πρότεινε ο Αλέξης και χαμογελώντας την παρέσυρε προς τον εσωτερικό κήπο.

Τον ακολούθησε υπάκουα, χωρίς αντίσταση. Βρήκαν μια ζεστή γωνιά, μακριά από τις φλυαρίες και τις κοινωνικές συναναστροφές των καλεσμένων και κάθισαν ο ένας κοντά στον άλλον. Τα πόδια τους σχεδόν ακουμπούσαν, και τα πρόσωπά τους πλησίασαν τόσο που μπορούσαν να κοιτάξουν καλύτερα ο ένας τον άλλον. Άρχισαν να μιλούν σαν καλοί φίλοι που είχαν πολύ καιρό να συναντηθούν, σαν ταξιδιώτες που είχαν δει τόσα πολλά πράγματα, τόσα πολλά εξωτικά μέρη που βιάζονταν να τα διηγηθούν όλα σε κάποιον. Τις μίλησε για τη ζωή του στο νησί της Κρήτης όταν ήταν παιδί. Πόσο όμορφα ήταν να παίζει στην εξοχή, τις συνήθειες που είχαν οι νησιώτες, πώς όλοι φρόντιζαν ο ένας τις υποθέσεις του άλλου, πώς όλοι μοιράζονταν χαρές και λύπες, πόσο ήταν προστατευτικοί απέναντι στην οικογένειά τους και στους φίλους τους· της μίλησε για τις παραδόσεις διαφόρων χωριών της Κρήτης που έπαιρναν το νόμο στα χέρια τους και τιμωρούσαν τους φόνους με αντίποινα και

όχι με το νόμο· και για τους διάσημους συγγραφείς του νησιού, κλασσικούς και σύγχρονους, και τους μεγάλους πολιτικούς που χάραξαν τη μοίρα του ελληνικού έθνους. Μετά της είπε για τη ζωή του στο Εδιμβούργο, το Λονδίνο, και τη Νέα Υόρκη. Της είπε για την οικογένειά του. Τον αλαζονικό πατέρα του, που είχε ξεχάσει πόσα καταστήματα ντελικατέσεν και πόσα καφενειά είχε στο Μανχάταν, και τα αμέτρητα δολάρια που έκρυβε από την εφορία σε θυρίδες διαφόρων Τραπεζών. Της μίλησε για τον πλούσιο θείο του, που είχε δικό του σχεδόν το μισό ελληνικό εμπορικό στόλο και που μισούσε τον Ωνάση με πάθος επειδή είχε τον άλλο μισό. Της μίλησε για το στενό του φίλο το Γιάννη Σάρα, έναν άλλο οικονομολόγο του ΟΟΣΑ, που ετοιμαζόταν να γίνει ο αρχηγός της αντιπολίτευσης και, ίσως, ο επόμενος πρωθυπουργός της Ελλάδας. Της μίλησε για την πολιτική στην Ελλάδα, τους Έλληνες, τα έθιμά τους, τη νοοτροπία τους, και ιδιαίτερα για την ψυχосύνθεσή τους.

Ο Αλέξης ετοιμαζόταν να της μιλήσει για την προσωπική του ζωή, την ερωτική του απογοήτευση από την αγαπημένη του στο λύκειο, αλλά ξαφνικά σταμάτησε το χείμαρρο των λέξεων. Σπάνια μιλούσε για τον εαυτό του ή για τα συναισθήματά του. Ήταν λες και η Γιόκο είχε καταφέρει να τον απελευθερώσει από ένα μεγάλο βάρος και είχε γίνει ακούγοντάς τον ένα κομμάτι του εαυτού του, ένας αγαπημένος συνωμότης. Της άστραψε εκείνο το αγορίστικο χαμόγελό του: "Αρκετά για μένα νεαρή κυρία. Εγώ σας άνοιξα την καρδιά μου. Τώρα είμαι στο έλεός σας", ψιθύρισε καθώς τα χέρια του σταθερά έφτασαν και άγγιζαν τα τρυφερά δικά της. "Η σειρά σας τώρα".

Η Γιόκο ήταν στην αρχή διστακτική. Δεν ήταν συνηθισμένη σε αυτού του είδους τις εξομολογήσεις. Όσο στενή σχέση και αν υπήρχε. Αλλά και τι μ' αυτό; — σκέφτηκε. Ποιος θα το μαρτυρήσει και, αφού δεν υπάρχει τίποτε κακό, γιατί όχι; Άρχισε να του λέει για τα παιδικά της χρόνια στο Χοκάϊντο, στη Βόρεια Ιαπωνία, την

οικογένειά της, τη μητέρα της που τη μεγάλωσε και την έστειλε στα καλύτερα σχολεία της χώρας, και τον πατέρα της που πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του παλεύοντας να ανέβει στην εταιρική ιεραρχία και τελικά κατάφερε να γίνει πρόεδρος μιας εταιρείας. Του είπε πόσο μόνη ήταν όταν έλειπε ο πατέρας της για δουλειές τις εταιρείας. Του μίλησε για τη ζωή της στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ και τις εντυπώσεις της από τον αμερικανικό τρόπο ζωής, για το θείο της, πρόεδρο μιας μεγάλης ιαπωνικής εταιρείας, που είχε δολοφονηθεί στο δωμάτιό του στη διάρκεια της πρώτης του επίσκεψης στην Αμερική. Του περιέγραψε τον ιαπωνικό τρόπο ζωής, πώς οι Ιάπωνες είχαν καταφέρει να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους στα πολύ μικρά και συνωστισμένα διαμερίσματα και τους μικροσκοπικούς δρόμους, γεμάτους ποδήλατα, αυτοκίνητα, και πεζούς. Του μίλησε για την ομαδική συμπεριφορά και για το πώς αυτή επιβάλλει την πειθαρχία στην ιαπωνική κοινωνία και, ακόμη, για το πώς βλέπουν οι Ιάπωνες τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους.

Συνέχισαν να κουβεντιάζουν ασταμάτητα για περισσότερο από μία ώρα δημιουργώντας ένα αίσθημα οικειότητας, σαν να ήξεραν ο ένας τον άλλον από παλιά. Αισθάνθηκαν σαν ταξιδιώτες που τα μονοπάτια τους διασταυρώθηκαν κάποτε στο μακρινό παρελθόν. Για μία στιγμή, το μυαλό του ταξίδεψε στις βαθιές κοιλάδες και τις ηφαιστειακές λίμνες του Χοκάιντο. Για μία στιγμή το μυαλό της περιπλανήθηκε στο όμορφο νησί της Κρήτης, στα ερείπια του μινωικού πολιτισμού. Κι εκεί κάπου ανάμεσα, στη Νέα Υόρκη, ξανασυναντήθηκαν. Έκαναν μαζί τη βόλτα με το αμαξάκι στο Σέντραλ Παρκ σε μια λευκή πρωτοχρονιά· σκαρφάλωσαν μαζί στο άγαλμα της ελευθερίας και οδήγησαν ως το Χάμπτονς του Long Island μια καλοκαιρινή νύχτα.

"Θα θέλατε μερικά ορεκτικά;", η φωνή του σερβιτόρου διέκοψε τις ονειροπολήσεις τους φέρνοντάς τους από το μαγικό ταξίδι τους

πίσω στην πραγματικότητα. Για μία στιγμή κοίταξαν ο ένας τον άλλον και μετά κοίταξαν το δίσκο, αλλά δεν ήταν φαγητό αυτό που γύρευαν εκείνη τη στιγμή. Ζητούσαν αγάπη και στοργή. Όμως, ακριβώς επειδή ήθελαν να υποκριθούν ότι δεν ήταν τόσο απορροφημένοι, βρέθηκαν και οι δύο να απλώνουν το χέρι στο δίσκο καρφώνοντας το ασημί στις διεθνείς λιχουδιές.

"Πότε φεύγετε από το Σαιν Γκαλέν;" ρώτησε αυτή με ανήσυχη φωνή.

"Μεθαύριο. Φεύγω αεροπορικώς για το Ντούισμπουργκ στη Γερμανία για να δώσω μια άλλη διάλεξη, και κατόπιν πίσω στο Παρίσι". Δίστασε στιγμιαία, καθώς συναισθάνθηκε ότι προχωρούσε πολύ γρήγορα. Όμως η Γιόκο τον είχε καταγοητεύσει και, καθώς αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία, μάζεψε όλο του το κουράγιο και είπε χαμογελώντας: "Θα ήθελες να έρθεις μαζί μου και να δεις τον ποταμό Ρήνο; Περνάει ακριβώς δίπλα από το Ντούισμπουργκ, ξέρεις". Ήξερε ότι η πρόσκληση ήταν μια υπερβολικά γρήγορη κίνηση· ένα ονειροπόλημα, αλλά του άρεσε πολύ να σκέφτεται φωναχτά τα συναισθήματά του γι' αυτή. "Μπορούμε να απολαύσουμε το ηλιοβασίλεμα, να χαζέψουμε την κυκλοφορία των πορθμείων, να φάμε γερμανικές τηγανίτες για δείπνο, και να πιούμε μαύρη μπίρα", συνέχισε προσπαθώντας να γίνει πιο πειστικός.

"Θα ήταν πολύ όμορφα πράγματι, αλλά δεν μπορώ να έρθω. Πρέπει να παρακολουθήσω κάποια σεμινάρια με την ομάδα μου", απάντησε με το συνηθισμένο ευγενικό ιαπωνικό τρόπο, ένας μακροσκελής τρόπος για να πει κανείς "όχι".

"Έχετε σεμινάρια όλη την ημέρα;", ρώτησε.

"Τις πιο πολλές ημέρες, εκτός από αύριο — μισή μέρα".

"Ίσως λοιπόν μπορούμε να βρεθούμε τότε", επέμεινε ο Αλέξης με ένα λαμπερό χαμόγελο που δεν μπορούσε να κρύψει τις χαρούμενες σκέψεις του, τον ενθουσιασμό του που ήταν με τη Γιόκο.

"Ίσως", απάντησε αυτή αινιγματικά. Έτσι που να μην μπορεί να καταλάβει αν πράγματι ήθελε ή αν έπαιζε μαζί του.

"Άκου κάτι. Έχω να παρακολουθήσω ένα συνέδριο μέχρι τις εντεκάμιση. Μετά είμαι ελεύθερος, και θέλω κάποιον ελεύθερο χρόνο για μένα. Σχεδιάζω να νοικιάσω ένα αυτοκίνητο και να επισκεφθώ το Όρος Σάντις και το χωριό του Απεντσέλ. Είναι περίπου μία-μιάμιση ώρα από το Σαιν Γκαλέν, και η διαδρομή είναι απλώς μαγευτική. Θα σου αρέσει πάρα πολύ. Τι λες; Σε παρακαλώ, έλα μαζί μου!" Έμοιαζε να της το ζητάει τόσο απελπισμένα, που η παιδική του παράκληση την αφόπλισε.

Η Γιόκο δίστασε για μία στιγμή. Η ιδέα να είναι μαζί του σ' ένα τέτοιο ταξίδι πλημμύρισε το μυαλό της με ευχάριστες εντυπώσεις αλλά και με αμφιβολίες. "Πήγαινε, πήγαινε", άκουσε μια φωνή μέσα της. "Δε γνωρίζεις αυτόν τον γκάι-τζιν καλά, αυτόν τον ξένο", είπε μια άλλη φωνή. "Τι θα έλεγε η ομάδα σου;", της ψιθύρισε μια τρίτη φωνή. Μπερδεύτηκε. Ήθελε να πει "όχι" σε αυτόν τον ξένο που είχε μπει στη ζωή της, έναν άνθρωπο που προσπαθούσε να την καταγοητεύσει. Ωστόσο, αισθανόταν μια ισχυρή έλξη γι' αυτόν. Ήθελε να είναι μαζί του. Της άρεσε να τον ακούει να μιλάει. Της άρεσε να τον κοιτάζει.

"Λοιπόν, τι λες;", ρώτησε ο Αλέξης, σχεδόν κρεμασμένος από τα χείλη της.

"Ίσως μπορώ να έλθω μαζί σου, αν υποσχεθείς να με φέρεις πίσω πριν την ώρα του δείπνου".

"Εξοχα!", ο Αλέξης σχεδόν ξεφώνισε. "Να περάσω, λοιπόν, να σε πάρω κατά τη μία η ώρα μπροστά από το ξενοδοχείο;"

"Όχι μπροστά στο ξενοδοχείο. Ίσως στα Μακντόναλντ στη γωνία, αυτό θα ήταν το καλύτερο", απάντησε αυτή.

"Εντάξει λοιπόν", είπε ο Αλέξης με ευτυχισμένη φωνή μία η ώρα στα Μακντόναλντ αύριο".

Κάποτε...

Υπήρξε μια περίοδος κατά την οποία τα τείχη που χώριζαν την Ανατολή και τη Δύση θρυμματίζονταν και κατέρρεαν. Ήταν η εποχή που οι Γιαπωνέζικες εταιρείες σάρωναν τα Αμερικανικά και Ευρωπαϊκά τρόπαια το ένα μετά το άλλο. Ήταν ο καιρός που οι Μούσες, οι εννέα αδερφές θεότητες κατέβηκαν στη γη για να σπήσουν τον ερωτικό τους χορό. Κάπου εκεί αρχίζει η ιστορία μας.

Όταν η Ελλάδα έγινε μικρή Ιαπωνία

Προς το τέλος της δεκαετίας του 1980, ο νέος πολιτικός οικονομολόγος Αλέξης Παπάς είχε ένα όνειρο – να εκσυγχρονίσει τη χώρα του και να την κάνει την ισχυρότερη στην Ευρώπη. Όταν ο Σιντάρο Φούτζι του Ιαπωνικού Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας του προσφέρει την ευκαιρία να ηγηθεί ενός μοναδικού και αμφιλεγόμενου πειράματος που θα μετέτρεπε την Ελλάδα σε μια μικρή Ιαπωνία, το αντιμετωπίζει με σκεπτικισμό ως προς την έκβασή του.

Με τις εκλογές εν όψει, οι συνθήκες είχαν ωριμάσει για πολιτική αλλαγή· παράλληλα, το πείραμα θα του έδινε την ευκαιρία να περάσει κάποιο διάστημα με την όμορφη και μυστηριώδη Γίσκο Τεμούρα, μια νεαρή γυναίκα που αγωνιζόταν να σταδιοδρομήσει στην ανδροκρατούμενη Ιαπωνία.

Σπρωγμένος από την επιθυμία του για πολιτική επιτυχία, ο Αλέξης δέχεται να προχωρήσει στην υλοποίηση του Ιαπωνικού σχεδίου και η μια επιτυχία ακολουθεί την άλλη, μέχρι που η Δύση αρχίζει να αντλαμβάνεται τις συνέπειες του πειράματος...

Μια φανταστική σύγκρουση ανάμεσα τις δύο υπερδυνάμεις της περιόδου της Ψυχρής Ειρήνης, το *Όταν η Ελλάδα έγινε μικρή Ιαπωνία* παρασύρει τον αναγνώστη σε μια συναρπαστική διαδρομή πολιτικής νίκης και ήττας, αγάπης και προδοσίας, θανάτου και καταστροφής.

Ο συγγραφέας

Ο καθηγητής Πάνος Μουρδουκούτας ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του στο State University of Pennsylvania και συνέχισε στο Long Island University της Νέας Υόρκης και το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει διατελέσει επανειλημμένα σύμβουλος του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών και αντιπρόσωπος της Ελλάδας στα Ηνωμένα Έθνη. Επίσης, έχει κάνει πολλά ταξίδια σε όλο τον κόσμο, δίνοντας διαλέξεις σε μια σειρά από πανεπιστήμια, συμπεριλαμβανομένων των Nagoya University, Kobe University, Tokyo Science University, Keimung University, Saint Gallen University, και Duisburg University. Είναι συγγραφέας πολλών άρθρων που έχουν παρουσιαστεί σε ακαδημαϊκά και επιχειρηματικά συνέδρια και έχουν δημοσιευθεί σε επαγγελματικά έντυπα και περιοδικά, όπως τα Barron's, Edge Singapore Magazine, κ.λπ. Το 2001, του απονεμήθηκε το Βραβείο των Γραμμάτων "Literati Club Award" της Αγγλίας για το "Συγγραφέας με τις καλύτερες κριτικές" (The Highly Commented Author).

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Σολωμού 57, 10432, ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635

Επισκεφθείτε μας στο Internet:
<http://www.klidarithmos.gr>

ISBN 960-209-739-6

9 789602 097397